

PRIVATNI ŽIVOTI PIPE LI
Rebeka Miler

Biblioteka
Lavirint

Naziv originala:
The Private Lives of Pippa Lee
Rebecca Miller

Naziv knjige:
Privatni životi Pipe Li
Rebeka Miler

Copyright © Rebecca Miller, 2008
Copyright © 2008 za Srbiju ID Leo commerce, Beograd

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača, niti može na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom biti distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima

Urednik:
Nenad Perišić
Prevod:
Mirjana Živković
Lektor i korektor:
Vladimir Janković

Prelom:
Jart, Beograd
Korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman
ID Leo commerce, Beograd
Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2
011/227-2077, 011/2166-712, 011/2166-714, 063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu
www.leo.rs

Štampa:
Tercija, Bor

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-036-6

REBEKA MILER

PRIVATNI ŽIVOTI
PIPE LI

Leo commerce, 2008.

D-iju
- I za Barbaru Brauning

Sadržaj

PRVI DEO

Selo Bora	/ 9
Kolač	/ 19
Druga žena	/ 36
Materinstvo i cigarete	/ 42
Grejs	/ 51
Mala smrt	/ 77

DRUGI DEO

Pipa kreće	/ 87
Des	/ 93
Lutke i muževi	/ 96
Aha!	/ 101
I još nešto	/ 110
Dobro	/ 111
Gospodin Braun	/ 116
Tetka Triš	/ 127
Okovi	/ 135
Vitez	/ 151
Kiti	/ 153
Groznica	/ 162
Slom	/ 168
Kratak pregled grehova	/ 177
Izdržavana	/ 202
Stožer	/ 204
Metak	/ 208

Dom / 219
Novakinja / 224
Rani dani / 225
Miranda / 232
Sneg / 234

TREĆI DEO

Lavovska govna i krompiri / 239
Kris / 248
Unazad / 264
Zaokret / 270
Skakač / 287

ČETVRTI DEO

Žuto / 291

PRVI DEO

Selo Bora

Pipa je morala da prizna da joj se kuća dopada.

Ova je bila jedna od novijih, bar su im tako rekli. Mašina za pranje sudova, mašina za pranje veša, mašina za sušenje veša, mikrotalasna, električna rerna, sve novo. Podne pokrivke, nove. Septička jama. Krov. Međutim, betonski pod u prizemlju bio je napuknut, a fuge između pločica u kupatilu mestimično su bile potamnele od plesni. Znaci propadanja, kao patrljci u ustima staraca na koje su nalepljene sjajne navlake, pomislila je Pipa. Zapitala se koliko li je ljudi umrlo u ovoj kući. Marigold Vilidž, zajednica penzionera: preludijum za raj. Ovo mesto imalo je pod milim bogom sve: bazen, restorane, mini tržni centar, pumpu, prodavnicu zdrave hrane, časove joge, teniske terene, medicinsko osoblje. Savetnik za tugu dolazio je po pozivu, a bila su tu i dva bračna savetnika, seksualni terapeut i travar. Književni klub, klub ljubitelja kamere, klub ljubitelja vrtova, klub za one koji vole da prave makete brodova. Sve ste imali, niste morali nikuda da idete. Pipa i Herb su se prvi put obreli u Marigold Vilidžu pre dvadeset godina, vraćajući se sa nekog ručka u Konektiketu u svoju vikendicu na

Long Ajlendu. Pipa je u to vreme bila tek napunila tridesetu, a Herbu je bilo šezdeset. Herb je pogrešno skrenuo, i odjednom su se našli na uskom, zavojitom putu oivičenom skupinama tamnosmeđih jednospratnica. Bio je april, pet sati popodne; svetlost kasnog popodneva bila je plegla poput zlatastog filtera preko savršeno održavanih travnjaka. Sve zgrade ličile su jedna na drugu. Na kraju svakog zajedničkog prilaznog puta nalazila se košnica od poštanskih sandučića sa brojevima. Pojedini brojevi bili su čak četvorocifreni. Herb je bio uveren da će se posle nekoliko skretanja ulevo i jednog skretanja udesno vratiti na glavni put, ali imali su utisak da ih svako novo skretanje usisava sve dublje u naselje.

„Ovo mi liči na jednu od onih bajki“, primetila je Pipa.

„Kojih bajki?“ upitao je Herb sa očajanjem u glasu. Pipa je uvek i u svemu nalazila poeziju. Slobodno ste mogli da se pouzdate u nju da će čak i jednu banalnu situaciju kao što je bila ova pretvoriti u nešto što je moglo da iziđe iz pera Braće Grim.

„Znaš, onih“, odvratila je, „u kojima deca uđu u šumu u kojoj se sve pomera i putokazi magično menjaju mesta, i izgube se u njoj, a onda se obično pojavi nekakva veštica.“ Poslednji zraci sunca zamakli su za drveće. Svetlost je ostala bez sjaja.

„Veštica bi bar mogla da nas uputi“, progundao je Herb, okrećući volan. U njegovim masivnim šakama ličio je na igračku.

„Mislim da smo već prošli pored te fontane“, primetila je, osvrnuvši se.

Protraćili su još dvadeset minuta pre nego što su naišli na benzinsku pumpu Marigold. Prijateljski raspoložen tinejdžer pokazao im je kako da se izvuku odatle. Bilo je krajnje jednostavno. Trebalo je samo dva puta skrenuti desno i jednom levo. Herbu nije išlo u glavu kako nije uspeo to da provali. Nekoliko dana kasnije, kada su čuli da u Marigold Vilidžu žive sve sami penzioneri, slatko su se ismejali. „Selo Bora“, tako su ga zvali lokalni žitelji. „Toliko smo vremena proveli u lutanju“, imao je običaj da kaže Herb kada je prepričavao taj događaj, „da je malo nedostajalo da i sami tamo završimo.“ Ta je priča ipak izazvala najveći smeh na zabavi koju je Pipa priredila treće subote po njihovom preseljenju u Marigold Vilidž. Bio je prisutan veliki broj njihovih najdražih prijatelja koji su došli da ih na šaljiv način uvedu u novi život u ovom naselju.

Sem Šapiro, uštogljeni, proćelavi pedesetogodišnjak, verovatno je bio najbolji prozni pisac u zemlji. Vest o ogromnom avansu koji je Herb uspeo da izboksuje za njegov najnoviji roman, osvanula je u svim novinama. Ustao je i podigao čašu da nazdravi Herbu i Pipi. Ispaljivao je reči u naletima između kojih je pravio pauze kao da zamuckuje.

„Svi znamo da Herb Li ume da bude pravo kopile, ali obično je u pravu. Više od svega mrzi samosažaljenje, kako u pisanju tako i u životu. Zbog toga je sjajan urednik i proketo žilav čovek. Ne mogu da verujem da si napunio osamdeset, Herbe. Pretpostavljam da to znači da ni ja više nemam trideset pet. Kada su

reći u pitanju, Herb ima savršen instinkt, verujte mi. Ali ne i kada su žene u pitanju. Mislim da svi znamo o čemu govorim.“ Okupljeni su se snebivljivo nasmejali, a samo je jedan čovek prsnuo u smeh. Sem je nastavio: „Kada mi je prvi put rekao da namerava da oženi Pipu, pomislio sam: ‘opet sve iz početka!’ Ličila mi je na radioaktivni otpad. Slatka, ali smrtonosna. Herb je, međutim, prenebregao moj savet, poslušao svoj nos, kao i obično – pozamašni nos, mogao bih da dodam, ne jedan od onih trivijalnih malih noseva koje danas viđamo po celom gradu – i završio sa ženom koja zavređuje naše divljenje. Poznajem Pipu već četvrt veka, ali je nikada neću stvarno upoznati. Ona je misterija, šifra, a to se veoma retko sreće u današnje vreme: njome ne upravljaju ni ambicija ni pohlepa ni strašna potreba za pažnjom, već želja da u potpunosti iskusi život, i da ga bar malo olakša ljudima oko sebe. Pipa poseduje otmenost, Pipa ima stila.“ Pipa je neprimetno stisla usne i namrštila se, stavljajući mu na taj način do znanja da ne odobrava njegove reči. Želela je da veliča Herba, ne nju. Sem je na trenutak zaustavio svoj ptičji pogled na njoj, shvatio poruku, osmehnuo se i nastavio: „Ali zato Herbu nije promaklo kakva je ona u stvari, i to još u ono vreme kada ju je bilo vraški teško provaliti. Što će reći da on i nije toliko loš. Pijem u zdravlje čoveka koji je, čak i u ovoj poznoj fazi svoje karijere, i dalje potpuno nepred vidiv. Nisam načisto šta mislim o tvojoj odluci da se iz Gramersi Parka preselite u Marigold Vildž, Herbe. Da li si to uradio iz skromnosti, praktičnosti ili iz čiste perversije. Ali sve dok Pipa bude spremala